

Nr 9.

Ankom till riksdagens kansli den 26 febr. 1915 kl. 5 e. m.

Utlåtande, i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ersättning till mindre jordbrukare i skogsbygder för å dem tillhörig gröda av älgar förorsakad skada. (1:a avd.)

Uti en inom andra kammaren väckt, till jordbruksutskottets förberedande handläggning hänvisad motion, nr 58, har herr *Andersson* i *Knapasjö* hemställt, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t genom domänstyrelsens försorg eller på annat lämpligt sätt måtte bereda i skogsbygder boende mindre jordbrukare tillfälle till ersättning för den skada, som av älgar bevisligen förorsakats å deras gröda.

I fråga om de skäl, som anförts till stöd för detta förslag, tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

Såsom framgår av ett annat av utskottet denna dag avgivet utlåtande, nr 8, har en jämväl inom andra kammaren väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ersättning åt torpare och lägenhetsinnehavare å kronopark för av älgar förorsakad skada av utskottet avstyrkts huvudsakligen på den grund, att, enligt vad utskottet inhämtat, domänstyrelsen plägar bevilja ersättning till dylika torpare och lägenhetsinnehavare för sådan skada, som bevisligen förorsakas å grödan av älgar. *Utskottet.*

Den nu ifrågavarande framställningen avser, att staten skulle bereda ersättning för skada, som orsakats av älgar, icke allenast åt innehavare

av torp och lägenheter å kronoparkerna utan även åt de mindre jordbrukarne i allmänhet i skogsbygderna. Genom ett bifall hertill skulle staten alltså nödgas ersätta skador av ifrågavarande slag även i skogstrakter, där staten icke själv äger någon fastighet. Såsom skäl för att staten här skulle träda emellan har i motionen åberopats, att statsmakterna med stränga bestämmelser sökt skydda älgstammen mot utrotning. En sådan grund för det berättigade i skadeståndsanspråk av den art, varom nu är fråga, synes utskottet icke skäligen kunna åberopas. I överensstämmelse härmed skulle ju ock kunna påfordras, att i fråga om annat vilt, åt vilket staten genom lagstiftningsåtgärder givit skydd, staten skulle ersätta den skada, som av detta vilt förorsakats. Exempelvis kan ju i detta avseende framhållas, att rådjur och hare i åtskilliga trakter av landet genom sin rikliga förekomst åstadkomma rätt avsevärda skador och det torde väl icke rimligtvis kunna ifrågasättas, att även sådan skada skulle av staten ersättas.

På grund av det anförda och då ett bifall till framställningen skulle medföra sådana konsekvenser, att utskottet icke anser sig kunna tillstyrka densamma, får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 26 februari 1915.

På jordbruksutskottets vägnar:

D. PERSSON i Tällberg.

Närvarande: hrr Persson, Ericsson, Odelberg, Petersson, Holmquist, Fahlén, Lindblad, Nilsson i Tånga, Öberg, Sjöblom, Ekerot, greve Hamilton, greve Wachtmeister, Jonsson, Nilsson i Linnäs och Hage.